Annus XXIV - Vol. XXIV 20 Ianuarii 1932 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Decretales, p. 5 - Constitutio Apostolica, p. 18 - Litterae Apostolicae, p. 20.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii:* Decretum de cautionibus in matrimoniis mixtis, p. 25 - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 26.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Citatio edictalis: *Vratislavien.* Nullitatis matrimonii (Malczewska-Olszanski), p. 27.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. C. dei Riti: Congregazioni varie - Nota delle Congregazioni per l'anno 1932 - Dataria Apostolica: Nomina - Segreteria di Stato: Nomine e onorificenze - Necrologio, pp. 28-32.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXII

Directio:
Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città de Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«[illegible] (Commentarium) [illegible]» (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXIV, n. 1 – 20 Ianuarii 1932)

ACTA PII PP. XI

Litterae Decretales

PAG.

In thesauris sapientiae. - Sancti Alberti Magni O. P. Confessoris Pontificis cultus universae praecipitur Ecclesiae, addito Doctoris titulo. - *16 Decembris 1931* 5

Constitutio Apostolica

Cum providentissimus. - Indicitur sacra pastoralis Visitatio Apostolica in Urbe. - *6 Ianuarii 1932* 18

Litterae Apostolicae

Ut hac Alma. - Ad Emum P. D. Franciscum Sanctae Romanae Ecclesiae tituli Sanctae Mariae Novae, Presbyterum Cardinalem Marchetti Selvaggiani, in Urbe eiusque districtu Vicarium in spiritualibus Generalem: amplissimae facultates pro pastorali Apostolica Visitatione Urbis conceduntur. - *10 Ianuarii 1932* 20

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

Decretum de cautionibus in mixtis nuptiis praestandis. - *14 Ianuarii 1932.* 25

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 26

ACTA TRIBUNALIUM

S. ROMANA ROTA

Citatio edictalis: *Vratislavien.* - Nullitatis matrimonii (Malczewska-Olszanski). - *20 Ianuarii 1932* 27

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 28
II. Sacra Congregazione dei Riti: *Particolare, Ordinaria e Antipreparatoria* 28
III. Nota delle Congregazioni dei Sacri Riti da tenersi nell'anno 1932 30
IV. Dataria Apostolica. 31
V. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 31
VI. Necrologio 32

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS XXIV - VOLUMEN XXIV

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
M · DCCCC · XXXII

Annus XXIV - Vol. XXIV 20 Ianuarii 1932 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP XI

LITTERAE DECRETALES

SANCTI ALBERTI MAGNI O. P. CONFESSORIS PONTIFICIS CULTUS UNIVERSAE PRAECIPITUR ECCLESIAE, ADDITO DOCTORIS TITULO.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

« In thesauris sapientiae intellectus et scientiae religiositas »[1] habentur. Qua re et Salomon illuminatis verbis profundissimam exhibet rationem, qua a Deo ipse sapientiae possessionem petierit,[2] quia nempe sapientia ipsa intime animum cum Deo coniungit, bonaque universa superat iisque antecellit. Ampliore adhuc prorsus et clariore modo ex hac unione vitae perfectioris simulque sapientiae studii corda fidelium sursum eriguntur, utpote qui « instructi in caritate et in omnes divitias plenitudinis intellectus, in agnitionem mysterii Dei Patris et Christi Iesu, in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae absconditi ».[3]

Ideo, quo quis magis per sapientiam ad Deum graditur, eo altius spiritus dominium evehit in se; sapientia « doctrix enim est disciplinae Dei, et electrix operum illius ».[4] Divinae autem Sapientiae exemplari homo eo propius accedit quo magis et vivendi et agendi Salvatoris exemplum imi-

[1] *Eccli.*, I, 26.
[2] *Sap.*, VIII, 2.
[3] *Coloss.*, II, 2-3.
[4] *Sap.*, VIII, 4.

tatur, enunciantis: « Qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum ». [1]

Haec quidem Domini Nostri Iesu Christi vestigia persequens, praeclarissima gloria effulsit, Albertus ille, Ordinis Praedicatorum alumnus, in theologia magister, episcopus quondam Ratisbonensis, qui, vitae contemplativae atque activae rationes miro modo consocians, aetatis suae hominibus posterisque vere magnus apparuit, sicut quoque ob doctrinae eminentiam ac multiplicem rerum omnium peritiam Magni cognomento insignitus est.

Is quidem, saeculo decimo secundo exeunte, Lauingae in Suevia, in Augustana dioecesi, ex familia militaribus rebus addicta, ortum habuit. E patriae solo perficiendorum studiorum causa discedens, in Italiam profectus est, ut Patavii in liberales disciplinas, medicinam ac scientias naturales sedulo incumberet. Ibi et nascentem Fratrum Praedicatorum Ordinem cognovit et adamavit, quem, avunculi sui devicta reluctantia, hortante Beato Iordano de Saxonia, eiusdem Ordinis Magistro generali et fervidissimo Iesu Christi praecone, amplexus est, ac inter Sancti Dominici filios adscriptus. In omnibus Deo deditus atque tenera erga Beatissimam Virginem devotione emicans, Albertus mox Coloniam Agrippinam ad explenda theologica studia missus est. Quo tempore animi puritati ingenioque excolendo, de virtute in virtutem proficiens, quasi *gigas ad currendam viam* impense vacabat. Oratione studium mature praeveniendo, intellectum totamque vitae consuetudinem ita disposuit, ut, ad praedicationem atque animarum salutem, apostolicae Fratrum Praedicatorum religionis membrum ideoneum fieret. Igitur ad fores sapientiae excubans, ita inter aequales excelluit, ut omnium saecularium scientiarum vertices facillime apprehenderet et « de divinae legis fonte adeo salutiferae fluenta doctrinae potaret, quod eiusdem in suo pectore vigeret plenitudo », prout Praedecessor Noster Alexander IV de eo asserere non dubitavit.

Sacerdotio auctus, ut contemplationis et scientiarum lumina ac thesauros aliis traderet, Albertus lector Hildeshemii, Friburgi, Ratisbonae, Argentorati primum constitutus est. Incredibilem mox ubique terrarum existimationem sibi comparavit, cum in inclita Parisiensi Universitate sacrae facultatis cathedram summo plausu teneret et theologiae magisterio ornaretur. Deinde iuvenum ingenia instituere Albertus Coloniae prosecutus est, ubi Superiorum iussu Studium generale sui Ordinis condidit et est moderatus.

Tunc temporis inter plurimos alios celebres celeberrimum habuit discipulum Thomam Aquinatem, cuius praeclarissimum ingenium ipse

[1] MATTH., V, 19.

primus perspexit ac praedicavit, eidemque per totam vitam amicissime in sanctitatis studiorumque aemulatione iunctus perstitit; ipsiusque, iam e vivis erepti, doctrinae puritatem strenue defendit, ac mentis altitudinem merito celebravit.

Cum insuper prudentiae atque iustitiae virtutibus Albertus apud omnes inclaruerit, mirum non est, quod saepe saepius ipse arbiter in publicis privatisque quaestionibus ac contentionibus delectus fuerit, quas rectissimo semper aequitatis sensu eximiaque dexteritate et fortitudine composuit. Eius autem mirabilis in rebus gerendis alacritas, religiosae observantiae cultui atque christianae perfectionis amori coniuncta, causa fuit, cur Fratres Praedicatores Germaniae in capitulo provinciali, in urbe Wormatiensi congregati, in eo spem collocantes, Albertum priorem provincialem votis suis designarent.

Optime noverant Patres capitulares, saeculi vanitatem ob rerum temporumque adiuncta, vel apud claustrales viros sensim aliquando irrepsisse, ita ut ad eos in perfecta vita servandos regimine opus esset viri corde sancti, firma voluntate, prudenti consilio, omnigena virtute praediti. Spes eos non fefellit. Albertus namque indefessam et uberrimam dedit operam, ut officio prioris Teutoniae provinciae, quae ab oris Flandriae per Germaniam ad Poloniam usque et Hungariam latissime patebat, studiosissime fungeretur: et non modo coenobia saepe perlustrare, verum et comitia celebrare solebat, ut exemplo quidem suo et voce ad virtutis et regularis observantiae viam sequendam suis subditis stimulos iniiceret, sublime imitatus Divini Magistri exemplum, qui « coepit facere et docere ». [1]

Beatissimi viri Alberti in rebus gerendis prudentia eiusque in civilibus negotiis peritia et doctrinae ac sanctitatis fama ad ipsos Romanos Pontifices pervenerunt, qui gravia atque praestantia officia eidem committere non dubitarunt.

Illud speciali mentione dignum, quod ab Alexandro IV Papa ipsi Alberto, provinciali Priori, demandatum est, ut una cum confratribus viriliter in catholicae religionis defensionem ac propagationem inter Livoniae ac Borussiae paganos auxilium praestaret. Et alia quidem munia idem Alexander in regione Brandenburgensi ipsi concredidit.

Cum autem is, ab Ordine suo deputatus, religiosorum mendicantium causam simulque Apostolicae Sedis iura vindicare deberet, ad Curiam Pontificiam, tunc Anagniae commorantem, profectus est, ubi in consistorio adversariorum impetum retudit atque tam fulgenti doctrina animos

[1] *Act. Apost.*, I, 2.

commovit, ut non solum, Pontificis praecepto obsecundans, publica disputatione Averroistarum errores profligaverit, sed etiam in Curiae Pontificiae schola evangelium secundum Ioannem lucidissime explanaverit. Memoriam etiam mirae suae eruditionis et fulgidissimae virtutis tantam Albertus in Curia ipsa Romana reliquit, ut idem Summus Pontifex Alexander IV, cum Ecclesiae Ratisbonensi, in spiritualibus et temporalibus tunc multipliciter deformatae, pastor novus praeponendus esset, Albertum Magnum selegerit, qui commissum sibi gregem doctrina et exemplo pasceret et regeret et episcopalem sedem aere alieno gravatam sublevaret.

In episcopali dignitate consistens, Albertus paupertatem eo libentius servavit, quo eam ad disciplinam ecclesiasticam restaurandam moresque reformandos efficacissimam agnosceret. Inexhausto studii amore et contemplationis prorsus retento, sanctus praesul vel in vitiis exstirpandis indefessus, in collapsis moribus erigendis sedulus, in componendis dissensionibus discretus, in administrandis Sacramentis diligentissimus, a scriptione sacra non destitit, ita ut pari tempore doctrinam promoveret simulque credito sibi gregi prospiceret. Episcopatus Ratisbonensis abdicatione, quam ab Urbano Pp. IV efflagitaverat, obtenta, ad ipsius Summi Pontificis nutum, suam navavit operam moxque *Apostolicae Sedis auctoritate Crucis praedicator per Alemanniam et Bohemiam pro subsidiis Terrae Sanctae* corrogandis renuntiatus fuit. Quo munere apprime perfunctus, ad regularem sui Ordinis consuetudinem ultro rediit, ac reliquos vitae annos praedicando, docendo, scribendo transegit, ac per dioeceses quamplurimas ubicumque rogatus pontificales ritus aliaque episcopalia munia explevit, ita ut, difficillimis susceptis itineribus, in varias regiones abiret, ad diversas quoque civitates, idest Neomagensem, Antverpiensem, Basileensem aliasque religionis ac pietatis causa accederet, et postquam Argentorati et Herbipoli commoratus fuit, Coloniam Agrippinam rediit, ubi postrema sibi quies erat obventura.

Speciali affectu impulsus erga utriusque sexus religiosos, impensam pro eis curam gessit eorumque conventus ac monasteria de episcoporum mandato saepius cum magno disciplinae religiosae emolumento visitavit, sanctitatis ardorem ac contemplationis lumen ubique incendens. Devota insuper pietatis et religionis provehendae officia ad omnes christifideles profuse extendebat, nulli consilium vel auxilium denegans. Neque praetereundum ipsum Albertum cum Sancto Ludovico Francorum Rege concordi pietate coniunctum vixisse.

Licet Albertus plerumque reverentiae causa Dominus appellaretur, tamen patrem potius se praebuit omnium in se filialem fiduciam conver-

tens, iuxta Pauli Apostoli exemplum, qui *libentissime se impendebat et superimpendebatur* [1] pro proximorum suorum animabus.

Quamquam iam senio confectus, ad secundum Lugdunense Concilium accessit, in quo Graeci, emissa fidei professione, doctorum expositionibus praemissis, divina gratia ad unionem Ecclesiae feliciter redierunt. Eius etiam Concilii occasione Praedecessor Noster Beatus Gregorius Pp. X, Alberto intercedente, Rodulphi de Habsburgo, Romanorum Regis, electionem probavit. Qua re Albertum utrique ordini societatis tum ecclesiasticae tum civilis denuo consuluisse procul dubio affirmari potest.

Verum immensa utique haec negotiorum quae inspeximus moles parvi facienda veluti videtur, si cum ingentibus studiorum laboribus institutis ac voluminibus ab eodem doctissime conscriptis conferatur, in quibus eius ingenii acumen et vis eximia, mentis amplitudo atque altitudo, dives eruditionis copia, ornandae ac defendendae fidei indefessus ardor eminenter elucent.

Quapropter historiographi et eius vitae scriptores iure meritoque eum propter singularem intellectus universalitatem extollunt, qui non solum divinas res contemplatus est vel philosophicas veritates, sed etiam omnes alias scientias humanas attigit atque illustravit, quae hodie naturales vocantur. Imprimis iam Bartholomaeus Lucensis, coaevus, episcopus Torcellanus, affirmavit Albertum, quod ad scientias universas excolendas et docendi methodum attinet, inter doctores maxime excelluisse. Re quidem vera Alberti Magni operum paene innumerorum titulos iam inspicienti subito evidenter apparet, nullam particularem scientiam effugere ingenium eius, cum de astronomia, cosmographia, meteorologia, climatologia, physica, mechanica, architectura, chimia, mineralogia, anthropologia, zoologia et botanica luculentissime disseruerit. Quibus insuper scriptis varia de practicis artibus opera, utpote de texendi, navigandi peritia, sicut etiam de agricultura hisque similibus sunt adiungenda.

Constanti autem mentis intentione Magnus Albertus, sicut verus doctor catholicus, non sistit in huius mundi adspectabilis contemplatione, prout modernis rerum naturalium investigatoribus quam frequenter accidit; sed ad spiritualia et supernaturalia ascendit, omnium scientiarum concordem, iuxta tamen subiecta varie sibi subordinata, coordinationem statuens, ab inanimatis ad viventia, a viventibus ad spirituales creaturas, a spiritibus ad Deum mire progrediens.

[1] *Corinth.*, XII, 15.

Et re vera Deus ipse, omnium bonorum munificentissimus Dator, Albertum indole atque necessariis auxiliis ad tantum opus perficiendum ditaverat. Ipsi enim inerat veritatis insatiata cupiditas, indefessa ad res naturales attentio earumque investigatio, imaginatio fervida simul cum firma memoria, erga sapientiae antiquae monumenta amor, et praecipue religiosa mens qua admiranda Dei sapientia, in ipsis creaturis relucens, clare percipitur. Unde sacer Psaltes ad Dei laudem omnia mundi elementa invitabat, et in *Iob* sicut et in libro *Sapientiae* atque in *Ecclesiastico* ad munificentissimum talium bonorum Largitorem benedicendum et exaltandum Spiritus Sanctus homines impellit.

Hoc autem potissimum est mentione dignum, quod veteris quemque sapientiae florem laboriosissimo studio ipse collegit, et quidquid veritatis humana ratio innata vi acute investigaverat, expurgatis quidem erroribus, subtiliter meditatus est, atque ad fidei veritatem illustrandam eamque a variis impugnationibus tuendam saepe feliciter adhibuit. Quod praecipue subsidium ex Aristotelis operibus, quae tunc temporis latius evulgari in Europa coeperunt, aptissime deprompsit. Falsis namque Aristotelismi interpretationibus reiectis, impendens catholicae doctrinae periculum non solum ipse propulsavit, sed veteris philosophiae telum ex hostium manibus veluti ereptum ad revelatae veritatis defensionem valide retorsit. Eo igitur praeprimis auspice, *Scholastica*, sanioris Aristotelismi genuinis thesauris sibi additis, expeditiorem viam inivit ut miram quae adest rectae rationis cum fide cohaesionem maiore luce illustraret. Alberto praeeunte Thomas deinde Aquinas, dilectus eius discipulus, perennis philosophiae culmina atque altissimos sacrae Theologiae vertices felici ausu conscendit.

Itaque eius labore et opera, philosophia tota, sed praecipue Aristotelica, Theologiae christianae validum quidem et aptissimum instrumentum sub revelationis supernaturalis lumine evasit.

Hoc enim supremum et constans fuit totius vitae intellectualis Alberti propositum; quare quidquid veri, quidquid pulchri, quidquid sublimis, in ethnicorum sapientia invenitur, discere et ipsi Creatori, qui est prima Veritas, summa Pulchritudo et essentialis Perfectio, offerre et fere consecrare voluit. Sicque Albertus vincula disrupit, quibus naturalis scientia in gentilium, mahumetanorum ac iudaeorum potestate tenebatur, vel a quibusdam tunc temporis piis hominibus, ob abusus qui irrepserant, cum diffidentia quadam respiciebatur, quasi magnum pro fidelibus periculum in seipsa occultaret. Verus Theologus nullum ipse damnum in naturae vel naturalis rationis operibus recte investigatis pertimuit, cum eadem ipsius Creatoris lumen in se ferant.

Ita inter medii aevi Doctores, praecipue Albertus sui temporis scholis scientificae antiquorum culturae divitias, modo vere organico, in sua magna encyclopaedia, quae ab infimis notionibus usque ad sacram Theologiam extenditur, egregie transmisit. Nil mirum igitur, si apud antiquos in confesso sit, Albertum Magno « totum scibile scivisse, nullum doctrinae genus ignorasse » (Pius II) « ac sui temporis stuporem et miraculum congrue dici posse » (Ulricus de Argentina). Nil mirum etiam eumdem apud antiquos « Doctoris universalis » titulum et « philosophorum omnium totius christianitatis solis praeclarissimi » (Henricus de Hervodia) famam fuisse adeptum.

His autem encomiis viri docti, etiam acatholici, nostrae aetatis suffragari non dubitant, dum in eo maximum totius medii aevi naturalium rerum investigatorem extollunt. Ex quibus opportune quidam scriptor eximius Albertum vocat « studii naturalis in Occidente antesignanum perspicacissimum, qui primus religioni christianae adsimilavit atque iniunxit sublimes illos Graecae sapientiae fontes, qui primus naturalem historiam doctrinae ecclesiasticae parem posuit, qui primus res naturales germanicas ex arte descripsit, qui primus rerum creatarum formas ad rationes morphologicas revocare conatus est, denique qui primus atque unus historiam totius naturae per omnes explicuit partes » (Carolus Jessen).

Praeterea hunc sibi vindicavit nonorem, quod neque in philosophia nec in Theologia nec in Scripturarum interpretatione fere ullus alius doctor, excepto Sancto Thoma exstitit, qui tantam auctoritatem sibi comparaverit. Nimis utique longum est Alberti Magni pro theologicae scientiae incremento merita ostendere et enucleare.

Ut enim Theologiae operam navaret, animus ipse suus eumdem impellebat. Auctoritatem, quam in re philosophica sibi comparaverat, mirum in modum amplificavit, cum, ut diximus, philosophia, ad Theologiam scholastico systemate recte explanandam, velut instrumento usus est. Quapropter et ipse huius quoque Theologiae methodi prae primis auctor dicitur, quae in Christi Ecclesia ad nostram usque aetatem clericis regula ac norma tutissima permansit.

Beati Alberti theologica opera amplissima, sicut et perspicua eius in Sacra Scriptura commentaria, nedum lucidissimam mentem ac profundam de catholica doctrina cognitionem, verum etiam tam suavem pietatem animasque Christo adiungendi vehemens desiderium produnt, ita ut procul dubio Sanctum de rebus sanctis disserentem in istis operibus summopere dignoscamus.

Hic recolere praestat eius *Summam Theologicam*, quae pietatem ac sapientiam pariter redolet; *Commentarium in Evangelium Sancti Lucae*, quod eum sacrae paginae peritum interpretem ac securum demonstrant; dulces suavesque *Tractatus de laudibus Beatae Virginis*, in quibus eius amor affectusque ardentes erga Dei Matrem panduntur; scripta illa incomparabilia *De Sacrosancto Altaris Sacramento*, in quibus ipse sinceram suam fidem in Deum et fervidam devotionem in divinae Incarnationis mysterio colendo luculenter ostendit. *Mysticae* denique *elucubrationes* commemorandae sunt, ex quibus eum per Spiritus Sancti gratiam ad infusae contemplationis altitudinem elevatum comperimus, et ex quibus saeculo decimo quarto in Germania mystice vivendi normam principium et originem duxisse conspicimus.

Omnia denique ista Alberti auctoritatis in theologica scientia monumenta sunt numquam interitura. Quinimo et cum Praedecessore Nostro f. r. Leone XIII de tota Alberti Magni doctrina iure affirmare possumus: « Quamquam post Alberti aetatem incrementa cuivis scientiarum generi complura attulit dies, eius tamen vis et copia doctrinae, quae Thomam aluit Aquinatem et aequalibus eorum temporum miraculo fuit, non potest vetustate ulla consenescere ».

Quae hucusque diximus sufficiant ad magnitudinem aliquatenus adumbrandam tum eximiae sanctitatis vitae, tum mirabilis Alberti doctrinae, qui, post tot ac tantos labores in vinea Domini exantlatos, de Ecclesia catholica omni ex parte optime meritus, die decimaquinta mensis Novembris anno millesimo ducentesimo octuagesimo hanc peregrinationem placidissime deseruit, ut beata aeternitate frueretur.

At post tanti luminis occasum numquam tamen eiusdem splendidus fulgor defecit. Albertus Magnus revera in Christi Ecclesia adhuc illucescit scientiae suae eminentia; illucescit vitae sanctitate virtutibus omnibus adornata; illucescit et prodigiorum fama quae in vita et post mortem ab ipso patrata fide digni scriptores omni quidem tempore asserunt, ita ut et Nos cum Sancto Petro Canisio, Ecclesiae Doctore, qui illum *Germaniae lumen* appellat, hoc de Alberto Magno affirmare possimus: « vitae munditia, sapientia et sublimibus scientiis excellens » fuit... « Honorem eius et sanctitatem Dominus Deus plurimis miraculis ostendit ».

Nemini igitur mirum videatur, quod Beato Alberto, post eius mortem ecclesiasticus ac publicus cultus tributus est, cuius manifestationes et praerogativae tot sunt ac tanti momenti. Et in hoc laetamur, quod plures Praedecessores Nostri, « attentis Beati Viri in Ecclesiam praeclaris meritis » (Clemens X), ad eius cultus extensionem pretiosos contulerint favores.

Innocentius nempe VIII anno millesimo quadringentesimo octuagesimo quarto Fratribus Ordinis Praedicatorum Coloniensibus ac Ratisbonensibus, ut in Beati Alberti honorem altaria erigerent ac festum liturgicum peragerent, benigne concessit; quae concessio beatificationi vere aequivalet. Gregorius XV autem privilegium hoc cathedralis Ratisbonensis Capitulo et clero anno millesimo sexcentesimo vigesimo secundo vivae vocis oraculo tribuere dignatus est. Urbanus VIII Beati Alberti liturgicum festum civitati Lauingae anno millesimo sexcentesimo trigesimo primo indulsit ac postea, anno millesimo sexcentesimo trigesimo quinto Romanorum Imperatore instante, ad totius Germaniae Fratres Praedicatores extendit. Alexander VII idem indultum Fratribus eiusdem Ordinis in ditione Veneta degentibus anno millesimo sexcentesimo sexagesimo quarto elargitus est; ac denique Clemens X, anno millesimo sexcentesimo septuagesimo benigne annuit, ut in toto Praedicatorum Ordine Festum Beati Alberti Magni cum Officio et Missa solemni ritu quotannis in perpetuum perageretur. Praeterea Pius IX toti archidioecesi Coloniensi anno millesimo octingentesimo quinquagesimo sexto sub ritu semiduplici huiusmodi festum, postea anno millesimo octingentesimo septuagesimo ad ritum duplicem elevatum, celebrari permisit. Tribus post annis idem Pontifex in ecclesia S. Elisabeth prope Curiam Riariam quondam exstante, in qua catholicorum virorum Germanicae nationis societas in Urbe erat constituta, ut Missa de Beato Alberto Magno a sacerdotibus ibi celebrantibus legeretur, indulsit. Postremis hisce temporibus autem aliis Germaniae dioecesibus, uti Monacensi, Frisingensi, Friburgensi, Ratisbonensi, Augustanae, Herbipolensi et Rottemburgensi, et, in Gallia, Parisiensi archidioecesi liturgicum B. Alberti festum indultum est. Nec oblivioni relinquendum est quod indulgentia plenaria in eiusdem festo hac illac, immo hac ipsa in Urbe, a nostris Praedecessoribus gratiose concessa est; neque etiam praetereundum de quodam templo Rigae in Sancti Alberti honorem dedicato, sicuti etiam de plenaria indulgentia in perpetuum pro idem templum visitantibus ex benigna largitione a Leone XIII.

Quare nil mirum, quod ob tantam huius viri sanctitatis doctrinaeque praestantiam, de eius canonizatione ac etiam de Ecclesiae Doctoris titulo pro eo ab Apostolica Sede obtinendo iampridem cogitatum est. Praecipue vero post sacri ipsius corporis solemnem translationem, anno millesimo quadrigentesimo octuagesimo tertio peractam; et iterum ac ardentius sub sub saeculi XVII initio, saepe ad hoc impense adlaboratum est; quod tamen propter bellorum calamitates, et commercii epistolaris cum hac Romana Curia difficultatem, ad felicem exitum pervenire nequivit.

Piissimum itaque ac saeculare votum solvere cupientes Sacrorum Germaniae Antistites, Concilii Vaticani tempore, Beati Alberti Magni causam reassumendam instanter ab hac Apostolica Sede efflagitarunt; sed ob notas Ecclesiae procellas, sive in Italia sive in Germania exortas, expleri hae preces nullimode valuere.

Denuo, solemni modo, diebus nostris S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi Praelatique quam plurimi ex omnibus orbis partibus, simul ac Abbates et religiosarum Sodalitatum Praesides, praecipue Studiorum Universitates ac Facultates, Seminaria et collegia, virorum doctorum Societates, totius Germaniae catholicae viri ac mulieres nobilitate, scientia ac in rei publicae administratione praestantes, instantissime supplices Nobis preces porrexerunt, ut Beatum Albertum Magnum Sanctorum aureola Doctorisque Ecclesiae titulo decoraremus.

Rem itaque, profecto votis quoque Nostris consentaneam, mature perpendendam duximus, eo vel magis, quod Alberti Magni glorificatio ad animas suavissimo Christi iugo aptius subiiciendas hodie praecipue opportuna videatur.

Albertus Magnus talis quidem est Sanctus, in cuius exemplum aetas nostra, pacem ardenter quaeritans et a scientiae inventis mira sibi repromittens, intentis oculis maximo cum emolumento intueri potest. Quamvis enim hodie populi omnes pacem vehementer exoptant, tamen de ratione et via ad eam consequendam aptioribus minime conveniunt: imo ipsa verae pacis fundamenta, iustitiam scilicet et caritatem, reapse praetermittunt. Ad Sanctum igitur Albertum Magnum confidenter respiciant omnes. Ipse namque totis visceribus adhaesit gloriosissimo Deo, qui utique *non est dissensionis Deus, sed pacis,*[1] illius nempe pacis quae exsuperans omnem sensum fidelium corda et intelligentias custodit.[2] Hic Albertus, qui in vita sua ad pacis foedera inter civitates et principes, populos singulosque homines ineunda felici exitu strenue adlaboravit, perfectum nobis veluti typum exhibet arbitri pacis, pro ea qua pollebat ad conciliandos animos auctoritate, ex eius doctrinae et sanctitatis fama profecta una cum tanta dignitate personae, sacro sacerdotii charactere nobilitata. Equidem ille in se vividam expressit Christi Salvatoris imaginem, qui *Princeps Pacis* in Sacris Litteris salutatur.

Scientia quoque quam maxime ad pacem stabiliendam conducit, si rectae vero rationi ac fidei supernaturali subiiciatur. Quae quidem subiectio

[1] *I Cor.*, XIV, 33.
[2] *Phil.*, IV, 7.

ad ipsius scientiae nobilitatem, soliditatem ac veritatem omnimode firmandam necessaria videtur. At quam frequenter nostra praecipue aetate subiectio huiusmodi in investigationibus scientificis negligatur ac despiciatur plane compertum est. Immo contra fidem rectamque rationem ipsa quidem adhibetur scientia; quae, *Deo scientiarum Domino* derelicto, suis tantum viribus confidens, in illum numquam satis deplorandum materialismum procul dubio incidit, qui, neminem latet, profecto morum dissolutionis totque in re oeconomica malorum causa est, quibus fere totius orbis populi infeste pervertuntur acriterque cruciantur. In Alberto Magno autem scientiae humanae divinaeque radii mirabiliter conveniunt, ac circa ipsum lucentem aureolam efformant.

Ipse suo praeclarissimo exemplo omnes admonet, inter scientiam et fidem, veritatem inter et bonum, inter doctrinam et sanctitatem, nullam exsistere oppositionem, intimam potius cohaesionem adesse. Ita etiam, sicuti Sanctus Hieronymus e deserto, ipse Albertus suis mirabilibus scriptis tamquam potenti voce, fortiter conclamat atque uberrime demonstrat, scientiam veri nominis et fidem vitamque ex fide sancte actam concorditer in hominibus vigere posse, immo debere, cum fides supernaturalis complementum perfectionemque scientiae validissime communicet.

Neque enim, ut athei diebus vel nostris circumferunt, per christianam disciplinam et christianae perfectionis studium destruuntur vel franguntur hominis indoles aut robur voluntatis, civilis actuositas, humani ingenii nobilitas; sed contra evincitur gratia naturam perficere, eamque evolvere evehere ac mire nobilitare.

Quibus omnibus mature perpensis, quo Magnus hic Albertus iure meritoque Sancti appellatione honoribusque ab omnibus christifidelibus magis magisque colatur, idemque, veluti lucerna super candelabrum posita, in universa Ecclesia clariore luce elucescat, ac ita illud suppleremus quod ad eiusdem Alberti gloriam adhuc deesse videretur, desiderium quoque Nostrum in dies succrescens, per aequipollentem canonizationem, tandem explendum duximus.

Cum igitur ad tantum eventum tempora nostra satis matura videantur, cumque in hoc negotio omnes conditiones reperiantur ab antiquissimo Ecclesiae usu ac iure in similibus adiunctis requisitae, specialem normam viamque adhibere decrevimus, quam plures Praedecessores Nostri iam pro aliorum Servorum Dei canonizatione nonnumquam adhibendam censuerunt.

Itaque rem totam SS. Rituum Congregationi expediendam commisimus; ac proinde dilecti filii Nostri S. R. E. Cardinales eidem Sacrae Congrega-

tioni praepositi, in ordinario coetu die decima quinta mensis huius Decembris habito, audita dilecti filii Nostri Francisci Cardinalis Ehrle, Causae Ponentis, relatione; attenta historicae Sectionis de vitae sanctitate Beati Alberti et de cultus legitimitate eidem exhibiti inquisitione ex officio peracta; nec non sententia, scripto data, pariter ex officio, a duobus doctis viris, in operibus eiusdem Beati apprime versatis, super eius doctrina; audito quoque Officialium eiusdem Sacrae Rituum Congregationis Praelatorum voto, momentis omnibus sedulo perpensis, matureque discussis, unanimi consensu quotquot frequentes aderant, Nobis consulendum pro gratia concedenda censuerunt. Nos autem, die sequenti, idest hodie, de his omnibus relatione attente audita per dilectum filium Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem, Nobis exhibita, in omnibus annuentes, Sacrae Congregationis votum libentissime excipiendum duximus. Suprema itaque Nostra Apostolica auctoritate praecipimus, ut Sancti Alberti Magni festum cum Officio et Missa de Confessore Pontifice, addito Doctoris titulo, sub ritu duplici minori, die eius natali, hoc est die decima quinta mensis Novembris, in universa Ecclesia singulis annis celebretur.

Quamplurimae ergo benignissimo Deo gratiae agantur, qui mirabili suae Providentiae consilio, per humilitatem Nostram coram militanti Ecclesia, Alberti Magni gloriam perficere dignatus est, ipsum nostra potissimum aetate veluti « lucernam luminosam corpus totius Ecclesiae tamquam sidus matutinum sua fecunditate illustrantem »[1] ostendens, qui vere non soli sibi laboravit, « sed omnibus exquirentibus veritatem ».[2]

Adsit igitur Sanctus Albertus Magnus adprecator, qui sapientiam virtutemque a prima inventute exquirens, iugum Domini libenter ferens, instar Pauli Apostoli nihil sanctius habuit quam in captivitatem redigere omnem intellectum in obsequium Christi.[3]

Omnibus itaque, quae inspicienda erant, bene perpensis, certa scientia, apostolicae auctoritatis Nostrae plenitudine, omnia et singula quae supra diximus confirmamus, roboramus, iterum statuimus ac praecipimus universaeque Ecclesiae catholicae denunciamus; mandantes ut earumdem praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Nostris Litteris haberetur si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero has Litteras Nostras declarationis, decreti, mandati,

[1] Anonym. Ord. Praed., saec. XIX.
[2] *Eccli*, XXIV, 47.
[3] *II Cor.*, X, 5.

et voluntatis, infringere vel ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo primo, die decima sexta mensis Decembris, Pontificatus Nostri anno decimo.

EGO PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

FR. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS CARD. LAURENTI,
S. R. C. Praefectus.

Vincentius Bianchi-Cagliesi, Ioseph Wilpert, *Dec. Coll. Prot. Ap.licorum.*
Cancellariae Apost. Regens. Alfonsus Carinci, *Protonotarius Ap.licus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*
Georgius Stara Tedde, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die trigesima mensis Decembris, anno decimo
ALFRIDUS MARINI, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap. vol. XLV, n. 3. - M. Riggi.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

INDICITUR SACRA PASTORALIS VISITATIO APOSTOLICA IN URBE

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

UNIVERSO CLERO

POPULOQUE ROMANO

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Cum providentissimus Deus rebus omnibus atque inceptis, quae ab inito Pontificatu pro fidelium salute ex animo gerenda suscepimus, auxilium nullo non tempore benigne tulerit atque incrementum dederit, auspicium inde sumimus fore ut, quod aggressuri sumus magni profecto ponderis negotium, id quoque praesenti ope sua ad felicem exitum adducat. Siquidem de caussa acturi sumus, quae cum spirituali Romanae Ecclesiae utilitate coniungitur quam maxime; Romanae Ecclesiae dicimus, cuius Nos cum episcopali munere fungamur, idcirco et Beati Petri Cathedram obtinemus et dominici gregis universi gubernacula tractamus.

Nobilissimam hanc catholici orbis partem, quam paene infinita martyrum multitudo cruoris sui purpura decoravit, quamque tam eximia sapientiae sanctitudinisque lumina per saeculorum decursum coulustrarunt, Nos quidem, ut omnes norunt, veluti in oculis ferimus paternaque voluntate Nostra complectimur.

Quapropter, ut optatissimum Iesu Christi Regnum, e quo in mortalium animos profluit veri nominis pax atque iustitia, hac alma in Urbe potissimum in exemplum omnium constabiliatur atque triumphet, ut scilicet in sacro laicorumque ordine catholica fides magis magisque revirescat, christiana virtus adaugeatur, ac divina conroboretur caritas, quod Decessores Nostri opportuno tempore fecerunt, id Nos renovandum putamus; videlicet pastoralem Romanae Ecclesiae visitationem suscipiendam decernimus, eamque ad maiorem Dei gloriam et ad catholici nominis emolumentum per praesentes Litteras indicimus. Quae a sacrosancta Lateranensi Basilica, ut fas est, inchoabitur; in ceteris postea tam patriarchalibus, quam conlegiatis ac paroecialibus aedibus earumque Capitulis et personis, itemque in monasteriis, in religiosis domibus, in conlegiis, piis sodalitatibus, aliisque locis ecclesiasticae potestati subiectis peragetur.

Nobis profecto in votis est sacram huiusmodi Visitationem per Nosmetipsos instituere atque perficere; at quandoquidem instantia quotidiana ac

sollicitudine omnium Ecclesiarum praepedimur, Decessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, dilecto filio Nostro Francisco S. R. E. Presb. Card. Marchetti Selvaggiani, pro eo, quo fungitur, Nostri in Urbe Vicarii generalis munere, hoc tanti momenti negotium committere statuimus; quem proinde eligimus ac deputamus ut hanc Visitationem Nostro nomine Nostraque auctoritate exsequatur eique praesit; quique in hoc obeundo munere a venerabili fratre Iosepho Palica, Archiepiscopo titulari Philippensi atque in Urbe Vicesgerente, adiuvabitur.

Volumus praeterea ut idem dilectus filius Noster Franciscus S. R. E. Presb. Card. Marchetti Selvaggiani, aliquot alios etiam Antistites seu Praelatos, aliosque e clero saeculari vel regulari sacerdotes, doctrina ac rerum usu praestantes, sibi adsciscat, qui eum hac in re opportune adiuvare valeant, et quibuscum, tamquam ab se delegatis, eas omnes facultates, tam per modum actus, quam habitualiter communicare queat, quas per Apostolicas Litteras in forma Brevis largituri sumus.

Quae vero, in tanto opere peragendo, maioris ponderis res procul dubio occurrent, Nos, derogantes, quatenus opus sit, contrariis quibuslibet constitutionibus, ordinationibus ac dispositionibus specialissima etiam mentione dignis, has volumus ad Nosmet ipsos directo referri, ut ea decernere possimus, quae magis expedire in Domino iudicaverimus.

At quoniam « omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum », [1] cupimus ut publicae in hanc rem habeantur in patriarchalibus Basilicis aliisque templis supplicationes prout ab eodem dilecto filio Nostro, sacra vice Urbis Antistite, opportuno tempore statutum erit.

Atque omnino confidimus clementissimum Deum Nostris hisce industriis Nostrisque studiis benigne adfuturum; deprecantibus quidem Deipara Virgine Maria, cuius divinae maternitatis munus per elapsum annum — millesimum ac quingentesimum ab Ephesina Synodo celebrata — peculiari cultu christifideles omnes prosecuti sunt, itemque beatis Apostolis Petro et Paulo, aliisque Caelitibus, qui sua ope suoque patrocinio almam hanc Urbem protegunt atque tuentur.

Placet denique apostolica ea mutuari verba, quibus Decessor Noster f. r. Pius X hac in eadem caussa usus est: « Hortamur... romanum clerum et populum ne in vacuum gratiam Dei recipiant; sed, optatis Nostris studiosissime obsecundantes, ad felicem exitum sacrae Visitationis, pro sua quisque conditione, adlaboret. Utinam, emendatis moribus, aucta sacrarum aedium reverentia, festis diebus sancte servatis, omnique vir-

[1] Iac., I, 17.

tutum genere exculto, Urbs, quae Petri Sede illustratur, sit universo terrarum orbi dux et magistra sanctitatis! »[1]

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die sexta mensis Ianuarii, in festo Epiphaniae Domini, anno millesimo nongentesimo trigesimo secundo, Pontificatus Nostri decimo.

FR. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH
Cancellarius S. R. E.

E. CARD. PACELLI
a Secretis Status.

Dominicus Jorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Cancellaria Apostolica, Vol. XLV, n. 15. - M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

AD EMUM P. D. FRANCISCUM SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE TITULI SANCTAE MARIAE NOVAE, PRESBYTERUM CARDINALEM MARCHETTI SELVAGGIANI, IN URBE EIUSQUE DISTRICTU VICARIUM IN SPIRITUALIBUS GENERALEM: AMPLISSIMAE FACULTATES PRO PASTORALI APOSTOLICA VISITATIONE URBIS CONCEDUNTUR.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Ut hac Alma in Urbe, quae Nobis divina Providentia peculiari modo commissa est, Iesu Christi regnum, pax et iustitia augeantur, in eademque commorantes christifideles divina corroborentur caritate, religiosisque auxiliis opportunis apte ac tempestive adiuventur, Litteris Apostolicis Nostris *Cum providentissimus Deus* die VI huius mensis Ianuarii sub plumbo editis, pastoralem Visitationem hac Alma in Urbe eiusque districtu indiximus. Tibi vero, dilecte fili Noster, cum Nos prohibeant continentes Ecclesiarum omnium cura ac sollicitudo ut per Nosmetipsos sacram huiusmodi Visitationem instituamus ac perficiamus, magni momenti munus eiusdem Visitationis Nostro nomine peragendae in Domino committendum decrevimus. Ne quid tamen frugiferum huiusmodi tuum ministerium impediat, immo ut tibi, dilecte fili Noster, praesto sint omnia quae ad illud sancte ac feliciter obeundum conferre possint, vestigiis Decessores Nostros Romanos

[1] Const. Ap., *Quum arcano Dei*, XI Febr. MDCCCCIV.

Pontifices secuti, te peculiaribus facultatibus instructum volumus, quas hisce Litteris Apostolicis in forma Brevis nunc tibi, dilecte fili Noster, largimur; nimirum:

I. Mandata quaecumque circa ipsam Visitationem, eaque durante etiam vivae vocis oraculo, per te, dilecte fili Noster, a Nobis accepta, illis, ad quos ea res pertinet, referendi vel oretenus per Nos ordinata mandandi, quibus relationi tuisque mandatis Nostro nomine editis plenam et indubiam adhiberi fidem firmiterque obtemperari tanquam Apostolicis Nostris mandatis volumus et iubemus.

II. Decernendi, faciendi atque exsequi iubendi quaecumque mandata et praecepta, quae necessaria sint atque opportuna illis in rebus, quae visitationis praeparationem, statum, progressum exsecutionemque concernunt.

III. Personas quaslibet, tam ecclesiasticas saeculares et regulares cuiusvis Ordinis atque Instituti, quam laicas, ad Te vocandi et ad personaliter coram Te comparendum citandi opportunisque iuris et facti remediis compellendi pro rebus et negotiis, quae ad Visitationem pertineant.

IV. Personas easdem et tanquam principales et tanquam testes, seu tanquam principales quoad se et tanquam testes quoad alios, examinandi, atque ut veritati testimonium perhibeant admonendi atque etiam cogendi, iuramenta eis deferendi et ab ipsis exigendi ac recipiendi secundum praescriptum sacrorum canonum, recusantes vero per ecclesiasticas censuras aliasve poenas tibi benevisas compescendi.

V. Libellos supplices ac memorialia, quae etiam Nobis inscripta et directa sint, atque instructiones, relationes, delationes, querelas, etiam secretas, contra quascumque personas accipiendi et Nobis referendi, seu alias, prout rerum personarumve qualitas requiret, iuxta ordinationes Nostras, ex auctoritate tibi tradita providendi.

VI. Congregationes faciendi aliquarum personarum, quae tibi in consilium super praemissis adhibendae videbuntur, easdemque personas auctoritate Nostra vocandi et cum eisdem de Visitationis negotiis tractandi, consultandi et deliberandi.

VII. Unum sive plures officiales et ministros, quibus utaris in Visitationis opere, eligendi ac deputandi; electum sive electos removendi et alium sive alios subrogandi toties quoties tibi videbitur.

VIII. Quotiescumque tibi, dilecte fili Noster, qui Nostro nomine Visitationem peragis eidemque praeesse debes, videbitur, iteratis vicibus quarumvis Almae huius Urbis, seu extra illam, intra tamen illius districtum consistentium ecclesiarum omnium, etiam quae ab ordinaria ipsius Urbis Vicarii iurisdictione exemptae sint, sublatis, ad hunc dumtaxat effectum,

sacrae nempe Visitationis, abrogatisque quacumque veteri consuetudine sive Apostolicis constitutionibus, nec non universim quibuslibet iuribus privilegiisque speciali vel etiam specialissima mentione dignis, patriarchalium, conlegiatarum seu aliarum ecclesiarum, quae etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus ratione tituli aut denominatione eorum Cardinalatus et alias quomodolibet vel quavis causa sint subiectae, sive cuiusvis capellae vel Oratorii, nec non monasteriorum tam virorum quam mulierum, prioratuum, domorum et locorum saecularium, seu cuiuslibet Ordinis etiam mendicantium, Congregationis aut Instituti regularium, aut hospitalium quantumvis exemptorum, Nobisque et Apostolicae huic Sedi immediate subiectorum, et generaliter quorumcumque locorum atque operum piorum, quae quomodolibet nuncupata sint, et quocumque privilegio, exemptione atque immunitate suffulta, etiam si de iis specifica atque individua mentio habenda foret; eorumque Capitulorum, Conventuum, Universitatum, Seminariorum, Conlegiorum, Congregationum, Archiconfraternitatum, Confraternitatum etiam laicorum, nulla quoque alia speciali Nostra exspectata ordinatione vel mandato, aut etiam requisito consensu vel licentia, Visitationem faciendi, utque illa et quaelibet illorum visitandi, inque illorum statum, formam, regulas, instituta, regimen, statuta, consuetudines, vitamque, ritus, mores, disciplinam, doctrinam et idoneitatem singularum personarum coniunctim vel divisim, et tam in capite quam in membris, nec non circa divinum cultum, religiosas functiones, ecclesiarum decorem, fructuum et reddituum dispositionem, regularem Religiosorum tam virorum quam mulierum observantiam, aliaque omnia et singula ad actum huiusmodi Visitationis quomodolibet spectantia, diligenter inquirendi, et ad hunc effectum quaecumque illorum archiva, bibliothecas et quaecumque in illis continentur documenta atque instrumenta authentica, scripturas, libros rationum dati et accepti, computa et ratiocinia perlustrandi, inspiciendi, perscrutandi; praesertim vero Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum et sacras Reliquias nec non ea, quibus ipsum Augustissimum Sacramentum et sacrae Reliquiae ac res ad alia ecclesiastica Sacramenta pertinentes continentur, sacra vasa, pyxides, thecas, tabernacula; nec non indumenta, ornamenta atque instrumenta, utensilia et supellectilem ecclesiasticam etiam pretiosam diligenter accurateque inspiciendi, et ad praedicta exhibenda quascumque personas cogendi et compellendi; atque in praemissis omnibus et singulis quaecumque correctione, emendatione et reformatione indigere cognoveris, corrigendi, emendandi et reformandi, uniendi, transferendi, in melius immutandi, processusque necessarios desuper faciendi, et Nobis referendi, seu iuxta ordinationes Nostras in hisce opportune providendi, mandata, decreta,

statuta et ordinationes exsecutioni demandandi, et custodiri atque observari praecipiendi, demum omnia alia et singula, quae huiusmodi Visitationis negotium, ulteriorem progressum, exsecutionem, et in ea facta et facienda mandata, decreta, statuta atque ordinationes concernunt et concernent, seu ad ea quomodolibet spectant et spectabunt, faciendi, gerendi, exsequendi, mandandi et ordinandi.

IX. Contradictores et tibi, dilecte fili Noster, in praemissis inobedientes ac rebelles, eisque auxilium, consilium vel favorem publice vel occulte, directe vel indirecte quomodolibet praestantes, per suspensionem atque etiam per beneficiorum privationem et officiorum ecclesiasticorum, ac per censuras et poenas ecclesiasticas et temporales, aliaque opportuna iuris et facti remedia, appellatione postposita, compescendi.

X. In Visitatione huiusmodi eum tenendi ordinem quem commodiorem, utilioremque iudicabis, quin praecedentiam inter ecclesias, monasteria et loca quaecumque per te visitanda servare adigaris. Nos enim ex hac agendi ratione nulli ecclesiae, monasterio vel loco, neque ulli Capitulo, Conventui, Confraternitati aut personae, tam coniunctim quam divisim, seu alias quomodolibet in aliquo etiam minimo quoad praecedentiam, ceterasque praerogativas quascumque praeiudicari, aut quidquam novi iuris acquiri decernimus et declaramus.

XI. Volumus autem ut documentis illis ac scripturis, quae de rebus gestis in Visitatione ab officialibus ad id legitime deputatis conficientur, eorundem officialium subscriptione signoque Visitationis munitis, plena atque indubitata fides nunc et perpetuis futuris temporibus tam in iudicio, quam extra illud, omnino habeatur, neque ad id probationis alterius adminiculum requiratur.

XII. Quascumque querelas, accusationes, denunciationes contra quascumque personas tam ecclesiasticas sive saeculares sive regulares, quam laicas, cuiusque status, gradus, dignitatis ac praeminentiae exsistentes, recipiendi et audiendi, causasque exinde aut alias quomodolibet ex dicta Visitatione vel illius causa emergentes tam ecclesiasticas quam profanas ex officio audiendi, cognoscendi ac secundum mandata Nostra, seu alias, prout iustitia suaserit ac rationis ordo dictaverit, illas decidendi ac terminandi. Contra vero cuiuscumque criminis detectos dictae Visitationis occasione reos et delinquentes, eorumque complices ac fautores, cuiuscumque status, dignitatis, ordini et condicionis fuerint, per viam accusationis etiam summarie, simpliciter ac de plano sine strepitu et figura iudicii, soli facti veritate inspecta, inquirendi et procedendi, reosque, prout canonicae requirunt sanctiones, puniendi; itemque contra inobedientes quoscumque censuris ac poenis ecclesiasticis animadvertendi,

omni et quacumque appellatione postposita, omniaque in praemissis et circa tum necessaria tum quomodolibet opportuna faciendi, mandandi et exsequendi; etiam quae mentionem magis specialem requirerent et sub generali concessione non venirent, iis tamen limitibus servatis, quos tu ipse, dilecte fili Noster, adhibito Antistitum seu Praelatorum aut aliorum consilio, praescribere iudicaveris, ac iugiter exceptis maioris momenti causis, quas Nobis referendas censueris. Utque vero liberius denunciationes, querelae atque accusationes causaeque quaecumque ad dictam Visitationem pertinentes ab omnibus deferri possint, indulgendi ut nemo ex illis, qui quomodolibet in huiusmodi causis instituendis sive parandis aut decernendis partem habuerint, vel se ingesserint, ulla propterea poena vel censura seu molestia mulctari queat.

XIIII. Mandamus autem omnibus et singulis, ad quos spectabit, quacumque dignitate, auctoritate, potestate ac praeminentia fulgentibus, ut tibi, dilecte fili Noster, in praemissis omnibus ac singulis prompte pareant atque obediant; alioquin sententias seu poenas, quas rite tuleris seu statueris in rebelles, ratas habebimus, ac faciemus, adiuvante Domino, usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Non obstantibus ecclesiarum, monasteriorum, hospitalium, Ordinum, Congregationum, Archiconfraternitatum aliorumque locorum atque operum piorum huiusmodi etiam iuramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus etiam immemorabilibus, stabilimentis, usis et naturis ac stylo Curiae; privilegiis quoque, indultis, exemptionibus ac Litteris Apostolicis praemissis, et cuiusvis illorum, ac Superioribus et personis eorum quomodolibet nuncupatis et qualificatis, sub quibuscumque verborum tenoribus ac formis et cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis ceterisque efficacioribus, efficacissimis atque insolitis clausulis et decretis irritantibus quoque in genere vel in specie, etiam motu proprio vel ad catholicorum Principum quorumlibet preces et instantiam, seu eorum contemplatione et intuitu, atque etiam consistorialiter seu alias quomodocumque et quandocumque concessis, confirmatis ac pluries innovatis.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x m. Ianuarii an. MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri decimo.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DE CAUTIONIBUS IN MIXTIS NUPTIIS PRAESTANDIS

Contingit aliquando mixta, quae vocant, matrimonia inter catholicum et acatholicum sive baptizatum sive non baptizatum contrahi, praestitis quidem requisitis cautionibus, eo tamen modo ac forma ut earum observantia, praesertim quod spectat ad catholicam prolis utriusque sexus educationem, aliquibus in regionibus, adversantibus legibus civilibus, efficaciter urgeri non possit, imo tum a locali auctoritate laica tum a ministro haeretico, invitis quoque parentibus, facile queat impediri.

Ne lex tam gravis, naturalis ac divini iuris, magno cum innocentium animarum detrimento, frustrata maneat, Emi ac Revmi Dni Cardinales fidei ac morum integritati tutandae praepositi, in plenario conventu habito feria IV die 13 Ianuarii 1932, prae oculis etiam habentes recentes Ssmi Domini Nostri Encyclicas Litteras, quarum initium *Casti connubii*, stricti sui muneris esse duxerunt, omnium Sacrorum Antistitum nec non parochorum aliorumque, de quibus in canone 1044, qui super mixtae religionis ac disparis cultus impedimentis dispensandi facultate aucti sunt, attentionem excitare et conscientiam convenire, ne dispensationes huiusmodi unquam impertiantur, nisi praestitis antea a nupturientibus cautionibus, quarum fidelem exsecutionem, etiam vi legum civilium, quibus alteruter subiectus sit, vigentium in loco actualis vel (si forte alio discessuri praevideantur) futurae eorum commorationis, nemo praepedire valeat, secus ipsa dispensatio sit prorsus nulla et invalida.

Hanc vero Emorum Patrum resolutionem feria V die 14 eiusdem mensis et anni Ssmus D. N. Pius divinae Providentiae Pp. XI confirmavit et publici iuris fieri iussit, mandans ad quos spectat ut eam servent ac servare faciant.

A. Subrizi, *Supr. S. Congr. S. Officii Notarius.*

L. ✠ S.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

29 Octobris 1931. — Metropolitanae Ecclesiae S. Pauli de Minnesota praefecit R. P. D. Ioannem Gregorium Murray, hactenus Episcopum Portlandensem.

27 Novembris. — Cathedrali Ecclesiae Campecorensi, R. D. Aloisium Guizar, parochum ecclesiae cathedralis Chihuahensis.

11 Decembris. — Metropolitanae Ecclesiae Quebecensi, R. P. D. Rodericum Villeneuve, hactenus Episcopum Gravelburgensem.

16 Decembris. — Cathedrali Ecclesiae Aversanae, R. P. D. Carmelum Cesarano, hactenus Archiepiscopum-Episcopum Campaniensem, servato titulo Archiepiscopi *ad personam*.

— Titulari episcopali Ecclesiae Nyssenae, R. D. Hadrianum Bernareggi, parochum S. Victoris *ad corpus*, Mediolani, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Aloisii M. Marelli, Ep. Bergomensis.

18 Decembris. — Cathedrali Ecclesiae Ibarrensi, R. D. Alexandrum Pasquel, Decanum Capituli cathedralis Ibarrensis.

— Cathedrali Ecclesiae Insulae Grandis, R. D. Stanislaum Bona, parochum Sancti Casimiri in urbe Chicagiensi.

— Cathedrali Ecclesiae Cliftoniensi, R. D. Guillelmum Lee, Praepositum Capituli cathedralis Cliftoniensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Miletopolitanae, R. D. Ambrosium Iacobum Moriarty, Vicarium generalem et Praepositum Capituli cathedralis Salopiensis, quem deputavit Coadiutorem cum iure successionis R. P. D. Hugonis Singleton, Episcopi Salopiensis.

19 Decembris. — Metropolitanae Ecclesiae Florentinae, R. P. D. Eliam Dalla Costa, hactenus Episcopum Patavinum.

11 Ianuarii 1932. — Titulari episcopali Ecclesiae Antipyrgensi, R. D. Ioannem Tchang, vicariatus apostolici de Chengtingfu sacerdotem, quem constituit Vicarium Apostolicum de Choashien in Sinis.

12 Ianuarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Mallotanae, R. P. Georgium Weld, S. I., quem constituit Vicarium Apostolicum Guyanae Anglicae.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

VRATISLAVIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MALCZEWSKA-OLSZANSKI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Floriani Olszanski, in causa conventi, eumdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 26 Aprilis 1932, hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Floriani Olszanski curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. A. Wynen, *Dec. Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 20 Ianuarii 1932.

Adv. T. Tani, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Florien Olszanski, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Via della Dataria, n. 94), le 26 Avril 1932, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr Florien Olszanski, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 16 Novembre 1931, la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in solenne Udienza S. E. il Sig. LUIGI BAIROM, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di Haiti, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 17 Novembre 1931, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali ed i Rmi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1. Intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nel vicariato apostolico di Hankow in Cina sopra un miracolo per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Maddalena Marchesa di Canossa, Fondatrice dell'Istituto delle Figlie della Carità.

2. Intorno alla validità dei Processi Ordinario ed Apostolico costruiti nella Curia Vescovile di Liegi per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Maria Teresa Hazé, Fondatrice e prima Superiora dell'Istituto delle Figlie della Croce.

3. Intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII non mai prestato al Servo di Dio Stefano Pernet, Sacerdote della Pia Società degli Agostiniani dell'Assunzione e Fondatore dell'Istituto delle piccole Suore dell'Assunzione.

4. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato al Servo di Dio Giovanni Battista da S. Michele Arcangelo, Sacerdote professo della Congregazione dei Chierici Scalzi della Passione e Croce di Nostro Signore Gesù Cristo.

5. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Francesca Saveria Cabrini, Fondatrice e prima Superiora Generale delle Suore Missionarie del S. Cuore di Gesù.

6. Finalmente intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Paolina Maria Jaricot, Fondatrice delle Opere della Propagazione della Fede e del Rosario vivente.

Martedì, 24 Novembre 1931, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Alessandro Verde, Ponente della Causa di Canonizzazione del Beato Andrea Uberto Fournet, fondatore dell'Istituto delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria,* per discutere su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del medesimo Beato, i quali vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì, 15 Dicembre 1931, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nel quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Concessione ed estensione alla Chiesa Universale dell'Officio e Messa e del Titolo di Dottore in onore di Santo Alberto Magno Confessore, dell'Ordine dei Predicatori e Vescovo di Ratisbona.

2. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Gennaro De Rosa, Sacerdote e Canonico Penitenziere maggiore della Chiesa metropolitana di Napoli.

3. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore della Beata Vergine Maria di Częstochowa.

4. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore dei Santi Giovanni de Brebeuf, Isacco Jogues e Compagni Martiri della Compagnia di Gesù.

5. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore dei Beati Giovanni Fisher e Compagni Martiri Inglesi.

6. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore del Beato Roberto Southwell e Compagni Martiri Inglesi della Compagnia di Gesù.

7. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore del Beato Giovanni Felton, Martire.

8. Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa in onore del Beato Baldassare da Chiavari, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori.

Martedì, 22 Dicembre 1931, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Alessandro Verde, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Maria De Mattias, Fondatrice delle Suore del Preziosissimo Sangue di N. S. G. C., si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* dei Sacri Riti, nella quale dai Revmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla stessa Ven. Serva di Dio.

NOTA DELLE CONGREGAZIONI DEI SACRI RITI

DA TENERSI NELL'ANNO 1932

1. - *12 Gennaio.* Congregazione generale sulle virtù del Servo di Dio Vincenzo Pallotti.
2. - *26* » Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli della Beata Giovanna Antida Thouret.
3. - *16 Febbraio.* Congregazione generale sulle virtù della Serva di Dio Assunta Pallotta.
4. - *23* » Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli della Ven. Serva di Dio Maria di S. Eufrasia Pelletier.
5. - *1 Marzo.* Congregazione ordinaria particolare.
6. - *8* » Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli della Ven. Serva di Dio Vincenza Gerosa.
7. - *15* » Congregazione generale sulle virtù della Ven. Serva di Dio Alice Le Clerc.
8. - *5 Aprile.* Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Giuseppe M. Pignatelli.
9. - *12* » Congregazione ordinaria.
10. - *26* » Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli della Ven. Serva di Dio Gemma Galgani.
11. - *3 Maggio* Congregazione generale sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Antonio M. Claret.
12. - *10* » Congregazione antipreparatoria sopra i miracoli della Ven. Serva di Dio Caterina Labouré.
13. - *24* » Congregazione preparatoria sopra i miracali del Beato Salvatore da Horta.
14. - *7 Giugno.* Congregazione antipreparatoria.
15. - *14* » Congregazione preparatoria.
16. - *28* » Congregazione antipreparatoria.
17. - *5 Luglio.* Congregazione ordinaria.
18. - *12* » Congregazione antipreparatoria.
19. - *26* » Congregazione preparatoria.
20. - *2 Agosto.* Congregazione antipreparatoria.
21. - *25 Ottobre.* Congregazione antipreparatoria.
22. - *8 Novembre.* Congregazione preparatoria.
23. - *22* » Congregazione antipreparatoria.
24. - *6 Dicembre.* Congregazione preparatoria.
25. - *13* » Congregazione antipreparatoria.

DATARIA APOSTOLICA

NOMINA

Con Biglietto di Sua Eminenza Revma il Signor Cardinale Luigi Capotosti, Pro-Datario di Sua Santità, in data 5 Gennaio 1932, il Revmo P. Giovanni M. Restrepo, S. I., è stato nominato *Teologo della Dataria Apostolica.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

10 Novembre 1931. L'Illmo e Revmo Monsig. Alberto Canestri, *Canonista della Sacra Penitenzieria Apostolica.*

18 Dicembre » Il Revmo P. Emilio Hermann, S. I., *Preside del Pontificio Istituto Orientale.*

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

21 Ottobre 1931. Al sig. Girolamo de Avellar Figueira de Mello (Brasile).

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 Settembre 1931. A S. E. il marchese Edoardo Persichetti Ugolini di Castel Colbuccaro, dell'archidiocesi di Aquila.

31 Ottobre » Al sig. conte Adeodato Hutten Czapski, dell'archidiocesi di Gnesna.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 Ottobre 1931. Al sig. comm. Luigi Gille, dell'archidiocesi di Malines.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 Settembre 1931. Al sig. Luigi Galata (Italia).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

28 Agosto 1931. Al sig. ing. Alfonso Cuomo, della diocesi di Nola.

21 Ottobre » Al sig. Silvano Gerardy Capelle (Francia).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

19 Giugno 1931. Al sig. Carlo Grassi, del vicariato apostolico dell'Egitto.

29 Luglio » Al sig. Giancarlo Scolari, dell'archidiocesi di Milano.

1 Settembre 1931. Al sig. dott. Luigi W. Alland, della diocesi di Great Falls.
2 » » Al sig. not. Enrico Soret, della diocesi di Autun.
3 Settembre » Al sig. Elia Bayon, della medesima diocesi.
1 Ottobre » Al sig. avv. Giuseppe F. Bartley, della diocesi di Peoria.
7 » » Al sig. Livio Dassetto, della diocesi di Madrid.
28 » » Al sig. Giorgio W. Schlindwein, della diocesi di Erie.
» » » Al sig. Giovanni J. Meade, della medesima diocesi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

27 Marzo 1931. Al sig. ing. Giosuè Formenti, dell'archidiocesi di Milano.
15 Ottobre » Al sig. Achille Cattaneo, della medesima archidiocesi.
23 » » Al sig. marchese Alvaro Silvela de la Viesca del Castagnar (Spagna).
31 » » Al sig. Giuseppe Zamanski, dell'archidiocesi di Lione.
» » » Al sig. dott. Giovanni Emmanuele Hurtado Machado (Venezuela).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

25 Febbraio 1931. Al sig. avv. Antonio Ferrari, della diocesi di Ventimiglia.
24 Ottobre » Al sig. Luigi Costa, della diocesi di Alessandria.

Con biglietto di S. E. Revma Monsignor Maestro di Camera, il S. Padre Pio XI felicemente regnante, in data 10 Giugno 1931, si è degnato nominare L'Illmo e Revmo Monsig. Enrico Remiddi, *Cappellano Segreto di Sua Santità.*

NECROLOGIO

14 Ottobre 1931. Monsig. Teodoro Gordaliza, Vescovo tit. di Abdera.
29 » » Monsig. Pietro Fayolle, Vescovo tit. di Lampo.
27 Novembre » Monsig. Giovanni M. Bourchany, Vescovo tit. di Adrumeto.
29 » » Monsig. Giovanni Vittore Emilio Chesnelong, Arciv. di Sens.
» » » Monsig. Francesco Borgia Sedej, Arcivescovo tit. di Egina.
30 » » Monsig. Agostino Dontenwill, Arcivescovo tit. di Tolemaide di Fenicia.
7 Dicembre » Monsig. Carlo Fritz, Arcivescovo di Friburgo di Brisgovia.
15 » » Monsig. Pietro Paolo XIII Terzian, Patriarca di Cilicia degli Armeni.
18 » » Monsig. Gustavo Waffelaert, Vescovo di Bruges.
24 » » Monsig. Elia Pietro Huayek, Patriarca di Antiochia dei Maroniti.
25 » » Monsig. Luigi Scarano, Vescovo di Tivoli.
26 » » Monsig. Domenico Mannaioli, Vescovo tit. di Pomario.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
LAZZARATO Sac. Avv. Cav. DAMIANO. **LA PASSIONE DI GESÙ CRISTO.** Illustrazione storico-giuridica del testo sinottico, 1932. In-12°, pp. 188	10 —	11 —	11,50
SCHUSTER I. (O. S. B.). **LES SAINTES STATIONS DU CARÊME selon l'ordre du Missel Romain.** Notes historiques, prières stationales et pieuses aspirations recommandées par le Souverain Pontife Benoît XV. In-18°, pp. 146	1 —	1,20	1,40
DE LAI Card. GAETANO. **LA PASSIONE DI NOSTRO SIGNORE.** Seconda edizione riveduta ed ampliata, adorna di tre carte illustrative della città e dei dintorni di Gerusalemme e di una riproduzione del facsimile del titolo della Santa Croce. In-16°, pp. 411 (gr. 490)	12 —	13,50	14,50
LUGANO P., Ab. O. S. B. **LE SACRE STAZIONI ROMANE nella Quaresima e l'Ottava di Pasqua.** 1932 (*di imminente pubblicazione*).			
BIBLIOTECA APOSTOLICA VATICANA. **NORME PER IL CATALOGO DEGLI STAMPATI (1931).** In-8°, pp. VII-400, carta ottima (B)	30 —	32,50	37 —
Preparate per una biblioteca frequentata da studiosi di tutto il mondo, queste norme furono composte da bibliotecari di cinque nazionalità, tenendo presenti le regole delle principali biblioteche. Col fornire numerosissimi esempi tanto per la preparazione delle schede di autore e titolo quanto per la scelta delle intestazioni di schede per soggetto, esse costituiscono una guida anche per bibliotecari che non avessero una formazione tecnica.			
VITA DI NOSTRO SIGNORE GESÙ CRISTO SECONDO GLI EVANGELI. Un vol. in-18°, di pp. XVI-486, adorno di 27 artistiche illustrazioni. – Roma, *Pia Società di San Girolamo per la diffusione dei Santi Evangeli in Italia*, 1929. In *brochure*	3 —	3,75	5 —
Legato in tela	4 —	4,75	6 —
LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas. Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio)	9 —	10,50	12 —
PRAEPARATIO AD MISSAM - GRATIARUM ACTIO POST MISSAM. Due fogli, cm. 48×34; carta buonissima	2 —	2,80	3,25
INDEX des livres prohibés	10 —	12 —	14,50
Legato in tela	15 —	17 —	19,50
INDICE de los libros prohibidos	10 —	12 —	14,50
Legato in tela	15 —	17 —	19,50
INDEX der verbotenen Bücher	10 —	12 —	14,50
Legato in tela	15 —	17 —	19,50
INDEX of prohibited books	10 —	12 —	14,50
Legato in tela	15 —	17 —	19,50

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

ACTA APOSTOLICAE SEDIS
COMMENTARIUM OFFICIALE

PRETIUM ANNUAE SUBNOTATIONIS:

Pro Italia: Lib. 30 — Extra Italiam: L. 50 — Unius fascicoli: L. 3,50

		Roma L.	Italia L.	Estero L.
Iam edita volumina:				
Annorum 1909-1910 (1)	Pro quolibet volumine	40 —	43 —	52 —
» 1911-1928	» »	25 —	28 —	37 —
» 1929-1931	» »	40 —	43 —	52 —

(1) Volumen II (1910) separatim ab integra collectione venale non prostat.

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS. Regulae servandae in processibus super nullitate sacrae ordinationis vel onerum sacris ordinibus inhaerentium editae die 9 Iunii 1931. In-8°, pp. 40 . . . . 3 — 3,25 3,50

REGULAE SERVANDAE in processibus super matrimonio rato et non consummato, cum appendice praecipuorum actorum formularum, quae utiliter et opportune adhibentur in his causis. In-12°, pp. 86 (1923) . . 3 — 3,50 4 —

Officium et Missae in Nativitate Domini, *cum cantu,* iuxta ordinem Breviarii et Missalis Romani. Editio typica Vaticana. - Vol. in-8°, pp. 112, charta optima . . . . . 5 — 6 — 7,50

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS. **STATUTA A SORORIBUS EXTERNIS Monasteriorum Monialium cuiusque ordinis servanda. - 1931** . . 2 — 2,50 3 —

CATALOGUS AC STATUS CAUSARUM

Beatificationis Servorum Dei et Canonizationis Beatorum quae apud Sacram Rituum Congregationem per viam non cultus incedunt iussu Emi ac Revmi D. Card. Camilli Laurenti S. R. C. Praefecti editus Kalendis Novembris MCMXXXI. In-12°, pp. XII-220 . . 20 — 21 — 25 —

ENCHIRIDION BIBLICUM

Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia. Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita . . . . . 10 — 11 — 13,50

Linteo anglico contectum cum titulo aureo 15,40 16,40 18,90

NB. - *Seminariis et Religiosis Communitatibus, pro certo numero exemplarium, imminutio pretii conceditur.*

MISSIONES CATHOLICAE

cura S. Congregationis de Propaganda Fide descriptae. STATISTICA . . . . . 50 — 52,50 58 —

COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM

quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso . . . . . 12 — 13 — 14 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).